

Arrest

nr. 208 638 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren op (...) in het dorp Qazie in het district Pol-e Khumri, gelegen in de provincie Baghlan. Nadat uw vader een natuurlijke dood stierf in 2011, verhuisde u met uw oom langs vaders zijde voor twee jaar naar Iran. U verbleef er in de buurt van de stad Kazirun waar u werkte in het onderhoud van waterputten op boomgaarden. U verbleef er op verschillende plaatsen in tenten. Na deze twee jaar keerde u voor drie maanden terug naar Afghanistan. De eerste twee maanden verbleef u er zonder problemen. De derde maand kreeg u er echter problemen met de Taliban. De Taliban wou u namelijk rekruteren onder dwang. U verkocht twee juwelen van uw moeder en vluchtte naar Iran. Bij terugkeer naar Iran verbleef u opnieuw voor één en half jaar in de buurt van Kazirun, waar u terug werkte in het onderhoud van

waterputten. Zowel tijdens uw eerste als tweede verblijf in Iran verbleef u er op illegale wijze. Na één en half jaar in Iran te hebben verbleven vertrok u naar Europa. Op 20 november 2015 kwam u aan in België, waar u op 7 december 2015 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legt u op 29 mei 2017 volgende originele documenten voor: uw taskara en een certificaat van de militaire dienst van uw grootvader. Daarnaast legt u op 12 december 2017 medische documenten voor in verband met een onderzoek naar en behandeling van tuberculose.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS gehoorverslag, p.2-3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in het dorp Qazie in Pol-e Khumri, Baghlan. Ook aan uw beweerde verblijf in Iran als Afghaans vluchteling kan geen geloof worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden zitten tussen uw opeenvolgende verklaringen omtrent de plaatsen waar u verbleven hebt voor uw komst naar België.

Zo verklaart u op de DVZ tot twee jaar voor uw interview op de DVZ in het dorp Qazie te hebben gewoond in Afghanistan. U verklaart op de DVZ daarna in Kazirun, Iran, te hebben gewoond (Verklaring DVZ, p.4 vraag 10). Op het Commissariaat-generaal verklaart u plots reeds in 1390 volgens de Afghaanse kalender (2011 volgens de Gregoriaanse kalender) naar Iran te zijn verhuisd. U beweert op het CGVS daarna drie maanden in Afghanistan te hebben verbleven, waarna u terug voor één jaar en half in Iran verbleef (CGVS 1, p.5-6). Wanneer u op het Commissariaat-generaal wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u aanvankelijk met een weinigzeggende "neen". Wanneer u wordt gevraagd waarom dit in uw verklaring op de DVZ staat, antwoordt u dit niet te hebben gezegd. U beweert dat u zei dat u twee jaar naar Iran ging en daarna terug kwam naar Afghanistan (CGVS 1, p.6). Bovendien verklaarde u op de DVZ helemaal niets over het feit dat u zou terug gekeerd zijn naar Afghanistan (Verklaring DVZ, p.4 vraag 10). Wanneer u hier op het Commissariaat-generaal met wordt geconfronteerd, beweert u op de DVZ wel verklaard te hebben teruggekeerd te zijn naar Afghanistan na in Iran te hebben verbleven (CGVS 1, p.6). Dit staat echter niet vermeld in de verklaringen die u aflegde op de DVZ (Verklaring DVZ, p.4 vraag 10).

Ten tweede kunnen uw verklaringen omtrent uw leven in het dorp Qazie weinig overtuigen.

Zo verklaarde u niet naar school geweest te zijn en er niet te hebben gewerkt. U beweert heel soms religieuze lessen te hebben gevolgd. Wanneer u wordt gevraagd wat u dan wel deed in het dorp, aangezien u niet naar school ging, niet werkte en maar heel soms religieuze lessen volgde, antwoordt u vaagweg dat u niets deed en gewoon thuis bleef. Wanneer u wordt gevraagd waarom u gewoon thuis bleef beweert u dat dit kwam omdat de Taliban jullie problemen bezorgde. Wanneer u wordt gevraagd waar de kinderen speelden in het dorp Qazie antwoordt u vaagweg dat u dat niet weet over andere jongens in het dorp die buiten gingen spelen. U beweert dat zij hun eigen boomgaard en huis hadden, maar dat jullie niets hadden en thuis bleven. Wanneer u wordt gevraagd of u nooit met andere kinderen speelde beweert u met een jongen genaamd K. (...) te hebben gespeeld. Wanneer u wordt gevraagd waar u speelde in het dorp Qazie kan u enkel stellen dat u rondom uw huis speelde, soms met uw kleine

broer en soms met K. (...). Wanneer u wordt gevraagd of u nog op andere plaatsen in het dorp speelde, antwoordt u "nee" en beweert u niet naar buiten geweest te zijn. U werd daarna geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen hieromtrent vaag zijn en niet doorleefd overkomen. U werd gevraagd waarom u nooit zou zijn buiten gekomen en waarom u nooit zou hebben gespeeld in andere plaatsen in het dorp. Als reactie beweert u dat u niet buiten wou omdat er veel problemen, moeilijkheden en gevechten waren (CGVS 1, p.18-24). Het feit dat u geen enkele plaats kan noemen in uw eigen dorp waar u naartoe ging, naast uw eigen tuin, ondermijnt de geloofwaardigheid dat u in het dorp Qazie bent opgegroeid. Wanneer u later tijdens het gehoor wordt gevraagd welke plaatsen u hebt bezocht in Afghanistan, naast uw eigen dorp, antwoordt u dat u nergens ging. Wanneer u wordt gevraagd of u werkelijk geen enkele andere plaats in Afghanistan bezocht, naast uw eigen dorp Qazie, antwoordt u geen enkele andere plaats te hebben bezocht. U voegt wel toe op welke manier u naar Iran zou zijn gereisd (CGVS 1, p.31). Dat u geen enkele plaats zou hebben bezocht in Afghanistan, naast uw eigen dorp, is weinig waarschijnlijk.

Ten derde hebt u een beperkte kennis van uw dorp Qazie, uw district Pol-e Khumri en de provincie Baghlan.

Zo hebt u een erg beperkte kennis van de lokale Taliban in uw dorp. U verklaart dat uw hele dorp tot de Taliban behoort. U werd de vraag gesteld wat u weet over de Taliban en wat u van andere mensen over de Taliban hoorde. Als reactie kan u de namen van twee Taliban leiders geven, Mula Lal en Mula Yonus. Wanneer u wordt gevraagd te vertellen wie Mula Lal is blijkt dat u over hem enkel kan zeggen dat hij van Joy Naw afkomstig is. Wanneer u wordt gevraagd wat u nog weet over deze persoon, antwoordt u dat u geen verdere informatie hebt. Over Mula Yonus kan u zeggen dat hij van Mangakian afkomstig is. Wanneer u wordt gevraagd wat u nog weet over deze persoon, antwoordt u dat u verder niets weet over hem. U werd daarna op het bevreemdende karakter gewezen van het feit dat u de namen van deze Taliban leden kan geven, maar voor de rest niets over deze mensen kan zeggen. Als reactie beweert u niet met hen te zijn omgegaan en hen niet te hebben gezien. U beweert het enkel gehoord te hebben van mensen. Het feit dat u de namen van deze personen kan geven, maar er daarna niets meer over kan zeggen, is een aanwijzing van het ingestudeerde karakter van uw kennis hieromtrent. U beweert voorts dat iedereen in uw dorp bij de Taliban is (CGVS 1, p.34-35). Wanneer u echter wordt gevraagd welke mensen u persoonlijk kent in het dorp die behoren tot de Taliban, beweert u hen niet te kennen. U wordt daarna geconfronteerd met het feit dat u zegt dat iedereen in uw dorp tot de Taliban behoort. Als reactie hierop verklaart u dat u niet weet of ze van uw dorp zijn of elders. U stelt dat ze niet herkenbaar zijn aangezien hun gezichten zijn bedekt (CGVS 1, p.36). Uw verklaringen hieromtrent kunnen terug weinig overtuigen.

Daarnaast hebt u een beperkte kennis van de lokale personaliteiten in de provincie Baghlan, van waar u afkomstig bent. Zo weet u niet wie Sayed Mansoor Naderi is, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat hij één van de machtigste mannen is in de provincie Baghlan (CGVS 2, p.13). Abdullah Haris, volgens informatie waarover het CGVS beschikt de vroegere burgemeester van Pol-e Khumri, kent u niet. Zijn opvolger, Safar Mohammad Safar, kent u al evenmin (CGVS 2, p.21).

Verder dient opgemerkt te worden dat u maar twee veiligheidsincidenten kan geven die in uw regio in Afghanistan zouden hebben plaats gevonden. Zo kan u vertellen over een bom in een afvalcontainer die zou zijn onschadelijk gemaakt en over een groot incident dat zou gebeurd zijn in Baghlan-e Markazi. Wanneer u wordt gevraagd of u andere incidenten herinnert moet u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS 1, p.42-44). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt is uw regio in Afghanistan nochtans erg volatiel, met regelmatig veiligheidsincidenten.

Bovendien weet u niets over de aanwezigheid van buitenlandse troepen in uw district. Zo weet u niet wat de PRT is, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het Hongaarse Provincial Reconstruction Team (PRT) actief was in Pol-e Khumri en er verschillende belangrijke projecten afwerkte, zoals de bouw van wegen (CGVS 1, p.45). Wanneer u wordt gevraagd wanneer de buitenlandse troepen zijn weggetrokken uit Baghlan provincie antwoordt u zelfs dat u niets van die buitenlandse troepen wist (CGVS 2, p.11-12). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt hebben de internationale troepen in Baghlan in 2013 de macht overgedragen aan de Afghaanse veiligheidsdiensten. Daarvoor waren Duitse troepen voor tien jaar lang verantwoordelijk voor de veiligheid in verschillende districten in Baghlan. Deze Duitse troepen hadden bovendien een basis in Pol-e Khumri. Dat u dit allemaal zou ontgaan zijn is weinig aannemelijk.

Daarenboven herinnert u geen droogtes die zich hebben voorgedaan in de provincie Baghlan. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er onder andere in 2011 een droogte was in Baghlan, die 90% van de door water geïrrigeerde tarweoogst beschadigde (CGVS 2, p.13). Dat u, als iemand afkomstig uit een klein landbouwersdorp, hierover niets weet is opmerkelijk.

Ten vierde kunnen uw verklaringen in verband met uw leven in Kazirun, Iran, niet overtuigen.

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over het werk dat u zou gedaan hebben in Kazirun, Iran. Zo beweert u op de DVZ een jaar en half in Iran te hebben gewerkt als pottenmaker (Verklaring DVZ, p.5

vraag 12). Op het Commissariaat-generaal verklaart u dan plots in Iran enkel waterputten te hebben gerepareerd als werk. Wanneer u wordt gevraagd waarom in uw verklaring op de DVZ pottenmaker staat, antwoordt u dat u dat niet hebt gezegd (CGVS 1, p.9).

Daarnaast legt u ook inconsistente verklaringen af over het werk dat u zou gedaan hebben in Iran. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor dat u tijdens uw eerste verblijf in Iran niet in de waterput hebt gewerkt. U beweerde toen maar 5 maanden te hebben gewerkt om in de waterput te raken. Wanneer u op dat moment werd gevraagd wat u toen wel deed, antwoordt u dat u soms kookte, de afwas deed en opruimde (CGVS 1, p.9). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal wordt gevraagd of u bij uw eerste verblijf in Iran de gehele periode het werk deed in de waterputten, antwoordt u bevestigend en verklaart u de hele periode het werk in de waterputten te hebben gedaan. U werd daarna geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste gehoor beweerde maar 5 maanden dit werk te hebben gedaan gedurende uw eerste verblijf in Iran, omdat u toen nog te jong was. Als reactie gaat u hier niet met akkoord. U beweert tijdens het eerste interview te hebben verklaart dat u 5 maanden werkte bovenop de waterput om hem schoon te maken, met emmers van in de waterput. U beweert dat u dan na 5 maanden begon in de waterput te werken (CGVS 2, p.8). Het is opmerkelijk dat u hier opnieuw inconsistente verklaringen over aflegt.

U geeft aan dat het werk in de waterputten gevaarlijk was (CGVS 1, p.33). Wanneer u wordt gevraagd naar incidenten die gebeurden tijdens dit werk in de waterputten, kan u echter maar één incident geven waarbij een steen u zou verwond hebben aan uw lip. Wanneer u wordt gevraagd naar andere incidenten beweert u dat jullie zich soms moesten verstoppen achter bomen wanneer de politie kwam. U werd daarna gevraagd naar andere incidenten die specifiek gebeurd waren bij het graven van de waterputten. Terug probeert u de vraag te ontwijken door te stellen dat drie personen u weigerden uit te betalen. Wanneer u een derde maal wordt gevraagd of u andere incidenten herinnert die gebeurde bij het graven zelf van de waterputten, antwoordt u dat u geen andere incidenten herinnert. U beweert dat jullie zeer voorzichtig moesten zijn en dat er soms kleine stenen naar beneden vielen, maar dat er geen grote incidenten gebeurden (CGVS 2, p.9). Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over het werk weinig doorleefd overkomen. Verder is het opmerkelijk dat u maar één klein incident kan geven dat gebeurde, aangezien u beweert voor drie jaar en half dit gevaarlijke werk te hebben uitgevoerd.

Verder legt u inconsistente verklaringen af over de Afghanen met wie u samen werkte in Iran. Wanneer u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal wordt gevraagd wat de namen waren van de andere Afgaanse mensen waarmee u werkte in Iran, antwoordt u dat het uzelf, S. (...) en D. (...) was. U verduidelijkt dat uw oom langs vaders zijde er de eerste keer ook bij was, samen met S. (...) en de tweede keer dat u in Iran verbleef was het uzelf, S. (...) en D. (...) (CGVS 1, p.8). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart u plots dat het uzelf, S. (...) en een persoon genaamd Said W. (...) waren die er samen werkten de laatste keer dat u in Iran verbleef. Wanneer u wordt gevraagd of u ook met andere Afgaanse mensen samen werkte in Iran, antwoordt u ontkennend en verklaart u enkel met deze personen te hebben gewerkt. Wanneer u wordt gevraagd of Said W. (...) ook een andere naam had, antwoordt u dat u geen weet had van een andere naam en dat jullie hem Said W. (...) noemden. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste gehoor beweerde samen gewerkt te hebben met een persoon genaamd D. (...) verandert u plots uw verklaringen en beweert u tijdens het vorige interview te hebben verklaard dat hij een tijdje bij jullie werkte en daarna vertrok. Wanneer u wordt gevraagd waarom u eerder zei dat u niet met andere Afgaanse mensen samen werkte wanneer u de vraag kreeg, antwoordt u dat u zaken vergeet en niet in uw geheugen kan houden. U werd daarna geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste gehoor verklaarde met D. (...) samen gewerkt te hebben tijdens uw tweede verblijf in Iran. U werd erop gewezen dat u toen niets vermeldde over het feit dat u maar kort met deze persoon zou hebben samen gewerkt. Als reactie hierop stelt u dat u vooral met S. (...) en X. (...) werkte. U verklaart dat D. (...) ook een tijdje bij jullie werkte en dat jullie dan met drie personen werkten (CGVS 2, p.7-8). Het is echter bevreemdend dat u hierover inconsistente verklaringen aflegt.

Voorts beweert u in Kazirun in tenten te hebben verbleven op verschillende locaties (CGVS 2, p.4). Wanneer u wordt gevraagd naar voorbeelden van plaatsen waar u verbleef in de buurt van Kazirun kan u maar twee plaatsnamen geven (CGVS 2, p.4-7). Zoals hierboven uitgelegd zou u in Iran voor verschillende eigenaars van boomgaarden hebben gewerkt als reparateur van waterputten samen met drie andere Afghanen. Wanneer u wordt gevraagd naar de namen van eigenaars van waterputten, kan u echter maar twee namen geven. Wanneer u wordt gevraagd of u andere eigenaars van boomgaarden herinnert waar u voor werkte in Iran, antwoordt u dat u werkte voor een aantal andere eigenaars van boomgaarden. U beweert de namen echter vergeten te zijn aangezien het lang geleden is (CGVS 2, p.5-7).

Daarenboven legt u vage en weinig overtuigende verklaringen af over uw leven in Kazirun. Zo werd u de vraag gesteld te vertellen over uw leven in Kazirun in Iran. U werd erop gewezen dat u reeds vertelde dat u er werkte en soms de afwas deed en eten klaar maakte. U werd gevraagd te vertellen wat u

daarnaast nog deed wanneer u niet werkte. Als reactie hierop stelt u vaagweg dat u niets deed. U beweert gewoon neer gelegen te hebben. U stelt in de tent gebleven te hebben en verklaart dat u niets kon doen (CGVS 2, p.18). Uw verklaringen over uw leven in Iran komen dan ook allerminst doorleefd over.

Ten vijfde kunnen uw verklaringen in verband met de Afghaanse gemeenschap in Iran niet overtuigen. Er zijn immers verschillende essentiële zaken waar u weinig of niets van af weet, zaken waarvan een Afghaans vluchteling in Iran op de hoogte zou moeten zijn. Eerst en vooral bent u volstrekt niet op de hoogte van de eventuele documenten die je als Afghaans vluchteling in Iran kan verkrijgen. Zo weet u niet wat Amayesh is, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Iran het Amayesh systeem in 2003 introduceerde in een poging de Afghaanse vluchtelingen te registreren. Dat dit woord u volledig vreemd is is op zijn minst opmerkelijk te noemen (CGVS 1, p.47). U kent Liwa Fatemyoun niet, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat dit een Afghaanse militie is, opgericht door de Iraanse autoriteiten, die strijd levert in de burgeroorlog in Syrië (CGVS 2, p.18). Dat u dit als Afghaan die drie en half jaar in Iran verbleef niet weet, is terug opmerkelijk. Verder kent u Islam Qala niet, terwijl dit één van de drie belangrijke grensovergangen van Afghanistan is waarlangs honderdduizenden Afghaanse vluchtelingen van Iran naar hun land van herkomst werden teruggebracht. Uw onwetendheid doet vermoeden dat u zich om dergelijke repatriëring geen zorgen hoefde te maken. In kringen van Afghanen en zeker van Afghanen zonder geldige verblijfsdocumenten zal de naam Islam Qala zeer goed gekend zijn. Dat u nog nooit gehoord heeft van deze grenspost, roept eens te meer twijfels op bij uw bewering een Afghaan te zijn die in Iran verbleef (CGVS 2, p.19). U zou ook niet gehoord hebben van andere Afghanen waar het UNHCR kantoor gelegen was in de buurt van Kazirun (CGVS 2, p.17).

Daarnaast beschikt u over een erg beperkte kennis van Iran, het land waar u drie en half jaar zou verbleven hebben. Zo kent u de term basij niet, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat dit een bekende paramilitaire militie van vrijwilligers is in Iran, die er onder andere helpt in te staan voor de binnenlandse veiligheid en er functioneert als zedenpolitie (CGVS 2, p.19). De term sepah kent u ook niet, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat dit het militaire elitekorps van Iran is dat rechtstreeks onder de controle valt van de geestelijk leider van Iran, ayatollah Ali Khamenei. De sepah heeft daarnaast, net zoals de basij, grote belangen in de Iraanse economie (CGVS 2, p.19). Dat u beide termen niet kent ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Iran. Bishapur kent u evenmin, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat dit een bekende archeologische site is nabij Kazirun (CGVS 2, p.18). Wanneer u wordt gevraagd in welke Iraanse provincie Kazirun ligt, antwoordt u verkeerdelijk dat Kazirun zelf een provincie is. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt ligt Kazirun echter in de provincie Fars. Wanneer u wordt gevraagd naar Iraanse provincies die grenzen aan Kazirun moet u het antwoord schuldig blijven. U beweert nergens anders geweest te zijn. Logischerwijze zou u tijdens uw verblijf van drie en half jaar in Iran toch iets moeten gehoord hebben over nabijgelegen provincies. Het feit dat u hierover niets weet ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Iran (CGVS 2, p.19).

Verder legt u weinig overtuigende verklaringen af over uw netwerk in Iran. Zo kon u de naam geven van drie Afghanen met wie u in Iran was. Wanneer u wordt gevraagd of daar nog andere Afghanen aanwezig waren, antwoordt u vaagweg dat er andere Afghanen waren maar dat iedereen bezig was met zijn werk. U voegt toe dat ze nooit bij u kwamen om te kijken. Wanneer u wordt gevraagd of u geen contact had met andere Afghanen in Iran naast die drie waarmee u samen werkte, beweert u geen contact te hebben gehad met andere Afghanen. Wanneer u wordt gevraagd waarom u geen contact had met andere Afghanen, verklaart u nooit naar de bazaar te zijn geweest. U beweert dat u niet wist waar Iraniërs leefden en waar Afghanen leefden. U verklaart dat iedereen er werkte en dat niemand buiten kwam uit vrees opgepakt te worden door de politie (CGVS 1, p.46). Aangezien u voor drie en half jaar in Iran verbleven hebt is het opmerkelijk dat u beweert er met geen andere Afghanen contact te hebben gehad. Wanneer u wordt gevraagd of u enige jongeren kende van uw eigen leeftijd in Iran, beweert u altijd bij S. (...) en Said W. (...) te zijn gebleven. U voegt toe dat u een tijd samen was met deze persoon (wijzend naar de naam van D. (...)) op de notities van de tolk. U beweert niet weg te zijn gegaan van de tent waar jullie verbleven. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet weg ging van de tent, antwoordt u dat u bang was van de politie omdat u illegaal was en niet terug kon naar Afghanistan aangezien u er problemen kende. Wanneer u een tweede keer wordt gevraagd of u enige jongeren van uw leeftijd kende in Iran, herhaalt u dat u enkel de twee personen kende die u eerder vermeldde. U beweert met hen gewerkt te hebben en niet weg geweest te zijn (CGVS 2, p.11). Uw verklaringen hieromtrent komen allerminst doorleefd over. Wanneer u wordt gevraagd of u andere Iraanse mensen kende in Iran, naast de twee boomgaardeigenaars die u eerder vermeldde, antwoordt u dat u ook de drie Iraniërs kende die u niet betaalden. Wanneer u wordt gevraagd naar hun namen blijkt echter dat u hun namen vergat. Wanneer u wordt gevraagd of u andere Iraanse mensen kende in Iran, antwoordt u geen andere Iraniërs te hebben gekend in Iran (CGVS 2, p.11). Dat u maar twee namen kan geven van

Iraniërs die u kende in Iran ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Iran.

Voorts is uw kennis van de Afghaanse gemeenschap in Kazirun uiterst beperkt. Wanneer u wordt gevraagd of er veel Afghanen in Kazirun wonen, beweert u zelfs niet te weten of er daar veel Afghanen wonen. U verklaart dat u er niet naar de bazaar ging. U stelt vaagweg dat er misschien veel Afghanen zijn daar. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit niet hoorde van andere mensen in de regio, antwoordt u dat u geen contact had met andere mensen naast de personen waarmee u samen werkte. U voegt toe dat daar wel een bekende Afghaan genaamd Sher Khan was, die tussenbeide kwam wanneer er problemen waren met werkers in de waterputten. Wanneer verdere vragen worden gesteld over deze persoon blijkt u echter bijna niets te weten over deze persoon. Wanneer u wordt gevraagd te vertellen over deze persoon en wie hij was, herhaalt u dat hij werkers hielp die problemen kenden in de waterput, bijvoorbeeld als iemand erin viel of wanneer iets anders gebeurde. U beweert dit gehoord te hebben van uw vriend S. (...). Wanneer u wordt gevraagd van welke etnie Sher Khan was, antwoordt u dat u zijn etnie niet kende. U beweert enkel zijn naam gehoord te hebben van S. (...). Wanneer u wordt gevraagd van waar Sher Khan oorspronkelijk was in Afghanistan, beweert u dit niet te weten. Wanneer u wordt gevraagd naar specifieke problemen waarbij Sher Khan tussenbeide kwam, moet u het antwoord schuldig blijven en beweert u hem niet persoonlijk te hebben gezien (CGVS 2, p.15-16). Wanneer u wordt gevraagd of u enige andere Afghaanse ouderen kent van de Afghaanse gemeenschap in Kazirun, verklaart u er geen andere Afghaanse ouderen te kennen (CGVS 2, p.16). Bovendien weet u niet in welke wijken in Kazirun de meeste Afghanen wonen (CGVS 2, p.16) en op welke plaatsen in Kazirun de Afghanen vaak samen kwamen (CGVS 2, p.17). Daarenboven beweert u nooit naar een Afghaanse begrafenis geweest te zijn in Iran, nooit naar een Afghaans trouwfeest geweest te zijn in Iran en geen Afghaanse mensen te kennen die gedeporteerd werden (CGVS 2, p.18). Er dient opgemerkt te worden dat uw kennis van de Afghaanse gemeenschap in Kazirun, Iran, uiterst beperkt is.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse en Iraanse documenten erg onzeker is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en Iran en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse en Iraanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Daarnaast kan u geen enkele foto van uzelf neerleggen van uw verblijf in Kazirun, Iran. Wanneer u wordt gevraagd waarom u geen enkele foto hebt van uzelf tijdens uw periode in Iran (en Afghanistan), antwoordt u dat u er geen mobiele telefoon had. U zou maar een mobiele telefoon gekregen hebben hier in België (CGVS 2, p.19). De medische documenten die u voorlegt tonen aan dat u een onderzoek naar en behandeling van tuberculose hebt gehad. De medische documenten verklaren echter niets over het feit dat u als een gevolg hiervan geheugenproblemen zou kennen (CGVS 2, p.15). Wanneer u wordt gevraagd of u specifiek in behandeling bent voor uw geheugenproblemen, verklaart u niet specifiek hiervoor in behandeling te zijn (CGVS 2, p.15).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk in het dorp Qazie, gelegen in de provincie Baghlan, te hebben gewoond. Ook aan uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling kan geen geloof worden gehecht. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde plaatsen waar u verbleven hebt voor uw komst naar België, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de plaatsen waar u voor uw aankomst in België heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en buiten Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 29 mei 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, reisroute en reisdocumenten (CGVS 1, p.2-3). U werd tijdens het eerste gehoor geconfronteerd met het feit dat er twijfels waren omtrent uw herkomst uit het dorp Qazie en uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. U besloot echter uw verklaringen niet aan te passen (CGVS 1, p.52). Tijdens het tweede gehoor werd u nogmaals geconfronteerd met het feit dat er twijfels zijn omtrent uw herkomst en nationaliteit. U werd erop gewezen dat uw verklaringen omtrent uw verblijf in Iran weinig overtuigend zijn. U werd erop gewezen dat het belangrijk is om een zicht te bieden op de plaatsen waar u hebt verbleven voor uw aankomst in België. U werd de vraag gesteld of u bij uw verklaringen hieromtrent blijft. Als reactie hierop beweert u alles te hebben verteld. U herhaalt voor uw aankomst in België twee keer in Iran te hebben verbleven en dit ook in uw vorige interviews te hebben verklaard (CGVS 2, p.20). Op basis van de door u afgelegde verklaringen dient echter opgemerkt te worden dat u geen zicht biedt op de plaatsen waar u hebt verbleven voor uw komst naar België.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dus dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn eerste en tevens enige middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van "de gegrondheid en wettelijkheid van de beslissingen betreffende de het vluchtelingenstatuut en het status van subsidiaire bescherming".

Verzoeker vestigt voorafgaand de nadruk op zijn geboortjaar (1998). Hij benadrukt dat hij bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming minderjarig was. Vervolgens verwijt hij verweerder dat hij niet werd gehoord als minderjarige, stelt hij dat hem zo bepaalde waarborgen werden ontzegd en geeft hij aan: *“Dat verzoeker, ondanks zijn jonge leeftijd en het feit dat alle gebeurtenissen zich voordeden terwijl hij minderjarig was, zonder specifieke kadervoorwaarden als een meerderjarige werd gehoord.*

Dat verzoeker nochtans zeer lang zal worden verhoord: 7 uren, verdeeld in twee verhoren van 4.09 uur en 2.51 uur..

Dat verzoeker nogmaals, ondanks zijn zeer jonge leeftijd, zonder bijzondere voorwaarden zal worden verhoord.”

Verzoeker wijst tevens op zijn lage opleidingsniveau. Hiermee werd tijdens de gehoren ook geen rekening gehouden. Verzoeker werd zeer jong van school gehaald en kon daarom zulke lange en belangrijke gehoren niet ondergaan. Verzoeker wijst op zijn verklaringen over zijn scholing. Hij leidt hieruit af dat hij zich moeilijk in tijd en ruimte kan situeren. Hij kent zijn geboortedatum noch de maanden. Ook weet hij niet wat een etnie is. In deze wijst hij op een aantal passages uit het gehoorverslag. Verzoeker wijst er eveneens op dat hij antwoordde met een provincie wanneer gevraagd werd naar zijn land van herkomst. Het gebrek aan scholing was ook voelbaar toen hij zijn verblijven in Iran moest situeren in de tijd. Ook afstanden kent hij niet. De identiteit van personen voor wie hij verschillende maanden heeft gewerkt, kan hij ook moeilijk onthouden. Gezien zijn totale gebrek aan scholing, kon verzoeker ook niet antwoorden op vragen over prominente figuren of plaatsen in Afghanistan.

“Dat verzoeker in elk geval opnieuw gehoord dient te worden met een behandelende ambtenaar specifiek opgeleid voor dergelijke verhoren.”

Verzoeker verwijt verweerder verder dat deze zich niet uitspreekt over de kern van zijn vluchtrelaas. Hij vervolgt:

“Dat de door verzoeker ingediende documenten de oprechtheid van zijn verklaringen aantoont.

Dat het vast rechtspraak is dat tegenpartij zich er niet toe mag beperken een veralgemeend klimaat van corruptie in te roepen, wat zij nochtans doet, om deze documenten zonder meer af te wijzen.

Dat zij niet alleen de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, maar ook de geloofwaardigheid van zijn vrees aantonen.”

Omtrent de aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de periodes gedurende dewelke hij in Iran heeft verbleven, stelt verzoeker dat deze aantonen dat er geen rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid en met het gegeven dat hij niet in staat is zulke gehoren te verdragen. Verzoeker stelt alles over zijn terugkeren naar en verblijf in Afghanistan duidelijk te hebben uitgelegd en geeft aan dat hij dergelijke details niet kon uitvinden.

Verzoeker stelt zijn dorp Qazie met zijn eigen middelen te hebben gesitueerd. Hij herhaalt dat hij nooit naar school ging, vestigt de nadruk op een aantal verklaringen die hij wel kon afleggen en wijst op zijn geboortjaar. De VS vielen Afghanistan binnen wanneer hij nog maar drie jaar was. Sindsdien is het land in oorlog en vielen er dagelijks aanvallen, aanslagen en bombardementen plaats. Verzoekers ouders lieten hem in deze context duidelijk niet in het dorp spelen en het land niet bezoeken. Zoals hij aangaf tijdens het gehoor bij het CGVS, was het voor verzoeker te gevaarlijk om buiten te gaan. Verzoeker wijst op zijn verklaringen tijdens het gehoor, herhaalt dat hij altijd in de onmiddellijke nabijheid van zijn huis speelde om zijn leven niet in gevaar te brengen en stelt dat het feit dat hij geen informatie over zijn omgeving heeft geen argument mag vormen. Verder wijst verzoeker op een aantal verklaringen die hij wel aflegde. Hieruit leidt hij af dat hij weldegelijk van zijn regio afkomstig is. Verzoeker herhaalt dat verweerder geen rekening hield met zijn kwetsbaarheid.

Aangaande het aan hem verweten gebrek aan kennis van talibanleiders en –leden, wijst verzoeker andermaal op zijn jeugdige leeftijd, geïsoleerde profiel, gebrek aan scholing en gebrek aan televisie. Hij wist enkel wat zijn familie hem wel wilde meedelen. Ook inzake het aan hem verweten gebrek aan kennis van prominente figuren in zijn regio, houdt verweerder geen rekening met verzoekers leeftijd en het feit dat hij zijn huis nooit verliet, niet naar school ging en geen televisie had. Naar de radio mocht verzoeker slechts af en toe luisteren. Derhalve mocht van hem geen kennis worden verwacht over prominente figuren. Hetzelfde geldt volgens verzoeker als verklaring voor zijn gebrekkige kennis van de gebeurtenissen en (veiligheids-)situatie in Afghanistan.

Dat verzoeker niet op de hoogte was van de droogte van 2011, verklaart hij doordat hij op dat ogenblik Afghanistan heeft verlaten voor Iran. Bijgevolg is het normaal dat hij zich dit voorval niet herinnert.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn verklaringen over zijn leven in Iran, meer bepaald in Kazurin. Zijn verklaringen over zijn beroep werden bij de DVZ niet begrepen. Verzoeker werkte in een bedrijf dat putten graaft. Bij het CGVS kon hij hierover talrijke details geven. Het argument over het gevaarlijke karakter van het werk, vindt verzoeker hypothetisch en irrelevant. Hoewel hijzelf geen ernstig incident diende te betreuren, was het risico op een instorting hieraan verbonden. Er bestond dus wel ernstig gevaar. Dit gevaar bestond er ook uit dat hij door de politie kon worden betrapt. De tegenstrijdigheden over de personen waarmee hij samenwerkte in Iran, stelt verzoeker bij het CGVS te hebben uitgeklaard. Hij verwijst naar zijn verklaringen dienaangaande. *“Dat D. (...) vertrok toen verzoeker zichzelf kon redden en werkelijk zelfstandig werd, zodat de ploeg haar gewoonlijke samenstelling van drie arbeiders terugvond en toerbeurten van drie uur in een werkdag van 9 uur georganiseerd werden.*

Dat verzoeker dit opnieuw tijdens zijn gehoor kon uitleggen.

Dat er dus geen enkele tegenstrijdigheid in zijn verklaringen bestaat.”

Verzoeker wijst andermaal op zijn kwetsbaarheid en benadrukt dat hij maar een arbeider was die niet tot taak had de betrekkingen met de eigenaars te onderhouden. Daarom kende hij niet meer namen van personen waarvoor en plaatsen waarop hij werkte.

Omtrent het verwijt dat hij altijd in zijn tent bleef, geeft verzoeker aan dat hij altijd in zijn huis opgesloten was, in een land in oorlog. Hij verliet Afghanistan reeds toen hij twaalf jaar was zodat het niet anders kon zijn.

De kwestie inzake de Afghaanse gemeenschap in Iran, is volgens verzoeker irrelevant en heeft niets te maken met zijn vervolgingsvrees in zijn land van herkomst. Verzoeker wijst opnieuw op zijn leeftijd. Daardoor is het niet vreemd dat hij de Iraanse documenten voor vluchtelingen niet kent. Hij werkte en dacht dat hij zich voor de overheid moest verbergen. Met betrekking tot zijn gebrek aan kennis over Iran en de personen met wie hij werkte, vestigt verzoeker opnieuw de nadruk op zijn kwetsbaarheid en jonge leeftijd. Verzoeker stelde zichzelf nooit open en was altijd opgesloten. Hij wist weinig over Afghanistan zodat het niet verbaast dat hij zulke informatie over Iran ook niet heeft en geen werkrelaties aanknoopte. Verweerder hield geen rekening met verzoekers kwetsbaarheid, leeftijd en opvoeding.

Verzoeker gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij wijst op de inhoud van de bestreden beslissing en op algemene informatie over de situatie in Afghanistan. In het licht hiervan, acht verzoeker het noodzakelijk om aan hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; minstens om de bestreden beslissing *“nietig te verklaren”* en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 2-10).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien om welke reden of op grond van welke wettelijke basis verzoeker, wiens dossier slechts aan het CGVS werd overgemaakt op het moment waarop hij reeds meerderjarig was, meent dat hij bij het CGVS gehoord had moeten worden als een minderjarige. Evenmin kan er, gelet op verzoekers huidige leeftijd van meer dan 20 jaar, worden ingegaan op het verzoek om de bestreden beslissing te vernietigen om hem alsnog als minderjarige te laten horen bij het CGVS.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Qazie in de provincie Baghlan in Afghanistan. Hij geeft aan daarnaast een aantal jaren als Afghaans vluchteling in Iran te hebben verbleven en gewerkt. Verzoeker stelt in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van de taliban.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, daarbij redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, in wetgeving en in rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in de bestreden beslissing en aan de hand van een veelheid aan gedane vaststellingen wordt verweten dat hij heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, tracht verzoeker dit in het onderhavige verzoekschrift meermaals en nadrukkelijk te vergoelijken door te wijzen op zijn ongeschoolde en ongeletterde profiel. Hij laat uitschijnen dat hij omwille van zijn gebrek aan scholing moeite heeft met zaken als situering in tijd en ruimte. Tevens tracht hij te laten uitschijnen dat dit tot gevolg had dat van hem in wezen niet mocht worden verwacht dat hij de verschillende gehoren in de loop van onderhavige procedure zou doorlopen.

Dient echter vooreerst te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier *prima facie* blijkt dat verzoeker slimmer is dan hij voorhoudt, zodat zijn voormelde betoog afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. Dat verzoeker ongeletterd en ongeschoold zou zijn, wordt bijvoorbeeld tegengesproken door de handtekening die hij op consistente wijze bezigde bij de DVZ, en dit bij de ondertekening van de vragenlijst, het verslag van de DVZ en bij de aanvraag tot het ontvangen van een kopie van de vragenlijst. Eveneens blijkt dat verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CGVS klaarblijkelijk ertoe in staat was om in zijn telefoon een gsm-nummer op te zoeken en dit voor te lezen (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.4). Bovendien gaf verzoeker tijdens dit gehoor aan dat hij over een Facebookprofiel beschikt. Hoe en waarom hij dergelijk profiel zou hebben aangemaakt en zou beheren indien hij niet kan lezen en schrijven, kan niet worden ingezien. Bovendien bleek verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CGVS te kunnen aangeven dat zijn naam in zijn Facebookprofiel op een andere wijze was geschreven dan in de annex en kon hij het verschil in beide namen duiden. Ook hieruit blijkt dat hij kan lezen en schrijven (*ibid.*, p.28). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS bleek andermaal dat verzoeker kan lezen en schrijven. Verzoeker wees ter illustratie van zijn verklaringen over de personen waarmee hij optrok in Iran aldaar immers naar de naam van een persoon in de notities van de tolk (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.11).

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier duidelijk blijkt dat verzoeker zichzelf en voorname gebeurtenissen weldegelijk kan situeren in zowel tijd als ruimte. Zo hanteerde hij

bij de DVZ stevast zelf en spontaan tijdsperiodes en gaf hij tijdsindicaties aan de hand van jaren en maanden. Eveneens bleek hij aldaar in staat om zijn reisweg op een gedetailleerde wijze in de tijd te situeren en te duiden aan de hand van de landen die hij doorkruiste (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10, 12, 13a, 31). Hetzelfde kan worden gesteld omtrent verzoekers verklaringen in de 'fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling' (FNBM), zoals opgenomen in het administratief dossier. Ook in de vragenlijst hanteerde verzoeker spontaan tijdsaanduidingen waar nodig (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS gaf verzoeker eveneens uitgebreid blijk van het nodige besef in tijd en ruimte. Dit blijkt onder meer uit zijn verklaringen over zijn leeftijd (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.4), over het overlijden van zijn vader (*ibid.*, p.5, 27) en over de locatie van zijn woonplaats in Iran (*ibid.*, p.7). Tevens hanteerde hij zelf begrippen als "rechterkant", "bovenkant" (*ibid.*, p.22, 37-38). Eveneens kon hij dorpen situeren ten opzichte van elkaar (*ibid.*, p.39). Verder kon hij de maanden en oogsttijden van de gewassen aan elkaar koppelen en kon hij de zomermaanden geven (*ibid.*, p.26, 48). Ook bij de uiteenzetting van zijn relaas, hanteerde verzoeker verder spontaan de nodige tijdsaanduidingen en hanteerde hij tijdsperiodes in termen van jaren en maanden (*ibid.*, p.49). Tijdens zijn tweede gehoor bij het CGVS gaf verzoeker andermaal duidelijk blijk van het nodige tijdsbesef (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.10).

Mede gelet op het voorgaande, dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker in het geheel niet aantoonde dat hij, louter ten gevolge van zijn gebrek aan scholing, dermate onderontwikkeld zou zijn of dat zijn verstandelijke vermogens door zijn verklaarde analfabetisme zodanig zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen over zijn eigen herkomst, opeenvolgende verblijfplaats(en), profiel en beroepen, leefwereld, (naaste) familieleden, achtergrond, problemen en situatie. Verzoeker brengt geen attest bij waaruit zulks zou kunnen worden afgeleid. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch de advocaten die hem bijstonden tijdens zijn respectieve gehoren, ook maar enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze gehoren. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoeker in het kader van deze gehoren, al dan niet omwille van voormelde reden, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Zo verzoeker ingevolge zijn zelfverklaarde analfabetisme niet bij machte was om tijdens zijn verschillende gehoren correcte informatie te verschaffen en te antwoorden op de gestelde vragen over al deze elementen, mocht worden verwacht dat hij dit eerder en spontaan zou hebben gemeld. Het is niet ernstig dat verzoeker heden en na te zijn geconfronteerd met de negatieve bestreden beslissing plots voorhoudt dermate zwakbegaafd te zijn dat hij in wezen niet kon worden gehoord en niet bij machte mocht worden geacht om tijdens deze gehoren volwaardige verklaringen kon afleggen.

Verzoeker vestigt eveneens veelvuldig de nadruk op zijn jeugdige leeftijd. Ook van een jeugdig persoon mag echter worden verwacht dat deze bij machte is om zijn herkomst aannemelijk te maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de in de bestreden beslissing aangehaalde, bij het CGVS en aan verzoeker gestelde eenvoudige en elementaire kennisvragen over de plaatsen waar hij stelt te hebben verbleven, over zijn activiteiten en onmiddellijke leefomgeving daar, over zijn achtergrond en over de aangehaalde problemen. Van een jeugdig persoon mag, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, weldegelijk worden verwacht dat deze enige kennis aan de dag legt over zijn onmiddellijke omgeving en directe leefwereld en dat hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn levensloop en achtergrond en inzake de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt.

In deze blijkt uit de stukken van het dossier vooreerst dat verzoeker frappant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn meest naaste familieleden, waarmee hij bovendien zou hebben samengewoond in het dorp Qazie. In de in het administratief dossier opgenomen FNBM verklaarde verzoeker dat hij zowel een broer als een zus had en gaf hij aan dat beide nog steeds bij zijn moeder in Qazie verblijven. Later tijdens zijn procedure, gaf verzoeker echter aan dat hij enkel een broer zou hebben en geen zus. Geconfronteerd met deze vaststelling, kwam hij niet verder dan een loutere ontkenning van zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaring dat hij een zus had die nog bij zijn moeder vertoefde (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.11, 27-28; verklaring DVZ, nr.17). Met deze loutere ontkenning deed en doet verzoeker aan de vastgestelde tegenstrijdigheid geheel geen afbreuk.

Ook over de andere familieleden die nog in het dorp Qazie zouden hebben gewoond en wonen, legde verzoeker kennelijk tegenstrijdige verklaringen af. Wanneer hij ondervraagd werd over zijn familie, maakte verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CGVS aanvankelijk melding van zijn grootvader, grootmoeder, moeder en broer. Gevraagd of er nog andere mensen waren, antwoordde hij slechts: "Mijn oom van vaders kant. Maar hij leefde niet samen". Vervolgens ontkende hij nog familie te hebben buiten zijn dorp. Nadien werd gevraagd: "Welke andere familie hebt u in uw dorp?", waarop hij in niet mis te

verstane bewoordingen antwoordde: *"Ik heb geen familie"*. Opnieuw gevraagd of hij geen andere familie had, stelde hij echter plots: *"Enkel één oom van moeders kant"*. Ermee geconfronteerd dat dit naar Afghaanse normen een heel kleine familie was, antwoordde verzoeker vervolgens: *"Dat is het. Het is de beslissing van God"*. Nadien wijzigde verzoeker zijn verklaringen echter opnieuw en beweerde hij dat hij langs vaderszijde ook nog twee tantes had, die bovendien in hetzelfde dorp woonden. Hij beweerde hen niet te hebben vermeld omdat er werd gevraagd of hij andere familie had doch niet of hij tantes had. Erop gewezen dat tantes toch ook familie zijn, kwam hij niet verder dan aan te geven: *"Ja, ze zijn familie"*. Naderhand beweerde verzoeker daarenboven dat hij ook nog een tante langs moederszijde had in hetzelfde dorp (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.12-13). Dat verzoeker zijn verklaringen over de familieleden waarover hij beschikte in Qazie dermate veelvuldig en ingrijpend wijzigde en aanpaste in functie van de gestelde vragen, duidt op een gebrek aan medewerking en doet ernstig afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Bovendien slaagde verzoeker er niet in om zijn leven in zijn geboortedorp op een spontane, doorleefde en geloofwaardige wijze uiteen te zetten. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt in dit kader dat hij vage en niet-doorleefde verklaringen aflegde over zijn bezigheden in het dorp en land van herkomst, dat hij ter verklaring beweerde noch binnen het dorp noch daarbuiten enige plaats te hebben bezocht, dat hij – hoewel hij zelf aangaf dat het hele dorp behoorde tot de taliban – geen kennis vertoonde over de lokale taliban, hun leiders en hun leden, dat hij niet op de hoogte bleek omtrent de lokale personaliteiten, dat hij slechts twee veiligheidsincidenten kon geven in zijn regio van herkomst en dat hij geen weet bleek te hebben van de aanwezigheid van buitenlandse troepen in de regio. Verzoeker verstrekt voor de dienaangaande gedane vaststellingen geen dienstige uitleg. Dat hij zijn hele leven dermate geïsoleerd zou hebben geleefd als hij heden voorhoudt, kan immers geheel niet worden gevolgd. Vooreerst blijkt uit zijn voormelde verklaringen dat hij in zijn dorp minstens buiten zou hebben gespeeld met zijn broer en nog een andere persoon. Tevens woonde hij samen met zijn familie, zodat aangenomen kan worden dat hij ook van hen toch enige informatie zou hebben verkregen omtrent het voorgaande. Voorts bezocht verzoeker weldegelijk andere plekken in het dorp. Zo gaf hij aan dat hij aldaar de woning van zijn tante en zijn oom aan vaderszijde bezocht. Verder blijkt dat verzoeker zijn dorp minstens drie keren verliet om naar andere plaatsen te gaan. Zo bezocht hij tweemaal Pol-e-Khumri. Eveneens ging hij naar Kharoti (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.15, 39). Ook verklaart verzoeker op zelfstandige wijze naar Iran te zijn gereisd en er geruime tijd te hebben verbleven en in zijn levensonderhoud te hebben voorzien. Bovendien was hij in staat om zelf een smokkelaar te vinden en zijn reis te regelen (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.30). Gelet op de voormelde verklaringen, mocht van verzoeker, net omdat de situatie in zijn voorgehouden regio volatiel was, weldegelijk worden verwacht dat hij spontane, doorleefde en geloofwaardige verklaringen zou kunnen afleggen over zijn leven in het dorp Qazie, dat hij een meer gedegen kennis zou vertonen omtrent de (veiligheids-)situatie aldaar en dat hij beter op de hoogte zou zijn over de lokaal aanwezige taliban, personaliteiten, veiligheidsincidenten en buitenlandse troepen. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat hij beschikte over en (zij het sporadisch) kon luisteren naar de radio. Verzoeker bleef op dit vlak echter duidelijk in gebreke.

Verzoeker legde daarenboven kennelijk tegenstrijdige verklaringen af over zijn eigen levensloop, meer bepaald over het moment of de momenten waarop hij het dorp Qazie zou hebben verlaten voor Iran. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Ten eerste dient te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden zitten tussen uw opeenvolgende verklaringen omtrent de plaatsen waar u verbleven hebt voor uw komst naar België. Zo verklaart u op de DVZ tot twee jaar voor uw interview op de DVZ in het dorp Qazie te hebben gewoond in Afghanistan. U verklaart op de DVZ daarna in Kazirun, Iran, te hebben gewoond (Verklaring DVZ, p.4 vraag 10). Op het Commissariaat-generaal verklaart u plots reeds in 1390 volgens de Afghaanse kalender (2011 volgens de Gregoriaanse kalender) naar Iran te zijn verhuisd. U beweert op het CGVS daarna drie maanden in Afghanistan te hebben verbleven, waarna u terug voor één jaar en half in Iran verbleef (CGVS 1, p.5-6). Wanneer u op het Commissariaat-generaal wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u aanvankelijk met een weinigzeggende "neen". Wanneer u wordt gevraagd waarom dit in uw verklaring op de DVZ staat, antwoordt u dit niet te hebben gezegd. U beweert dat u zei dat u twee jaar naar Iran ging en daarna terug kwam naar Afghanistan (CGVS 1, p.6). Bovendien verklaarde u op de DVZ helemaal niets over het feit dat u zou terug gekeerd zijn naar Afghanistan (Verklaring DVZ, p.4 vraag 10). Wanneer u hier op het Commissariaat-generaal met wordt geconfronteerd, beweert u op de DVZ wel verklaard te hebben teruggekeerd te zijn naar Afghanistan na in Iran te hebben verbleven (CGVS 1, p.6). Dit staat echter niet vermeld in de verklaringen die u aflegde op de DVZ (Verklaring DVZ, p.4 vraag 10)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven, gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake zijn (vermeende) ongeletterde profiel en onvermogen om te worden gehoord, niet één concreet en dienstig argument aan. Dat hij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, laat niet toe nog enig geloof te echten aan zijn beweerde levensloop.

Dit geldt nog des te meer nu verzoeker ook over de reden waarom hij (al dan niet ten tweede male) naar Iran zou zijn vertrokken manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. In de in het administratief dossier opgenomen FNBM maakte hij nergens enige melding van problemen met of een vrees ten aanzien van de taliban. In tegendeel stelde hij aldaar slechts dat hij van Afghanistan naar Iran ging *“om te werken”* en omdat zijn vader was overleden. Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat hij vanuit Afghanistan naar Iran zou zijn gevlucht omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban. Bovendien beweerde hij, na confrontatie met het gegeven dat hij dit niet vermeldde in de FNBM, ten onrechte dat hij dit aldaar weldegelijk zou hebben verklaard (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.49-52). Uit de FNBM blijkt namelijk duidelijk het tegendeel.

Ook over het beroep dat hij in Iran zou hebben uitgevoerd, blijktens de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen nochtans de enige activiteit die verzoeker in Iran zou hebben uitgevoerd, legde verzoeker frappant tegenstrijdige verklaringen af. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over het werk dat u zou gedaan hebben in Kazirun, Iran. Zo beweert u op de DVZ een jaar en half in Iran te hebben gewerkt als pottenmaker (Verklaring DVZ, p.5 vraag 12). Op het Commissariaat-generaal verklaart u dan plots in Iran enkel waterputten te hebben gerepareerd als werk. Wanneer u wordt gevraagd waarom in uw verklaring op de DVZ pottenmaker staat, antwoordt u dat u dat niet hebt gezegd (CGVS 1, p.9).

Daarnaast legt u ook inconsistente verklaringen af over het werk dat u zou gedaan hebben in Iran. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor dat u tijdens uw eerste verblijf in Iran niet in de waterput hebt gewerkt. U beweerde toen maar 5 maanden te hebben gewerkt om in de waterput te raken. Wanneer u op dat moment werd gevraagd wat u toen wel deed, antwoordt u dat u soms kookte, de afwas deed en opruimde (CGVS 1, p.9). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal wordt gevraagd of u bij uw eerste verblijf in Iran de gehele periode het werk deed in de waterputten, antwoordt u bevestigend en verklaart u de hele periode het werk in de waterputten te hebben gedaan. U werd daarna geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste gehoor beweerde maar 5 maanden dit werk te hebben gedaan gedurende uw eerste verblijf in Iran, omdat u toen nog te jong was. Als reactie gaat u hier niet met akkoord. U beweert tijdens het eerste interview te hebben verklaart dat u 5 maanden werkte bovenop de waterput om hem schoon te maken, met emmers van in de waterput. U beweert dat u dan na 5 maanden begon in de waterput te werken (CGVS 2, p.8). Het is opmerkelijk dat u hier opnieuw inconsistente verklaringen over aflegt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met zijn loutere herhaalde ontkenning van zijn gezegden bij de DVZ, doet hij geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze gezegden en zijn verklaringen bij het CGVS. Verzoekers verklaringen bij de DVZ waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien ondertekende hij deze uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Pashtou. Hiermee gaf hij aan dat deze verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, verklaring DVZ). De vastgestelde strijdigheden in zijn verklaringen bij het CGVS, laat verzoeker ongemoeid.

Eveneens wordt inzake verzoekers beweerde werkzaamheden in Iran in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Verder legt u inconsistente verklaringen af over de Afghanen met wie u samen werkte in Iran. Wanneer u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal wordt gevraagd wat de namen waren van de andere Afgaanse mensen waarmee u werkte in Iran, antwoordt u dat het uzelf, S. (...) en D. (...) was. U verduidelijkt dat uw oom langs vaders zijde er de eerste keer ook bij was, samen met S. (...) en de tweede keer dat u in Iran verbleef was het uzelf, S. (...) en D. (...) (CGVS 1, p.8). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart u plots dat het uzelf, S. (...) en een persoon genaamd Said W. (...) waren die er samen werkten de laatste keer dat u in Iran verbleef. Wanneer u wordt gevraagd of u ook met andere Afgaanse mensen samen werkte in Iran, antwoordt u ontkennend en verklaart u enkel met deze personen te hebben gewerkt. Wanneer u wordt gevraagd of Said W. (...) ook een andere naam had, antwoordt u dat u geen weet had van een andere naam en dat jullie hem Said W. (...) noemden. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste gehoor beweerde samen gewerkt te hebben met een persoon genaamd D. (...) verandert u plots uw verklaringen en beweert u tijdens het vorige interview te hebben verklaard dat hij een tijdje bij jullie werkte en daarna vertrok. Wanneer u wordt gevraagd waarom u eerder zei dat u niet met andere

Afghaanse mensen samen werkte wanneer u de vraag kreeg, antwoordt u dat u zaken vergeet en niet in uw geheugen kan houden. U werd daarna geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste gehoor verklaarde met D. (...) samen gewerkt te hebben tijdens uw tweede verblijf in Iran. U werd erop gewezen dat u toen niets vermeldde over het feit dat u maar kort met deze persoon zou hebben samen gewerkt. Als reactie hierop stelt u dat u vooral met S. (...) en Said W. (...) werkte. U verklaart dat D. (...) ook een tijdje bij jullie werkte en dat jullie dan met drie personen werkten (CGVS 2, p.7-8). Het is echter bevreemdend dat u hierover inconsistente verklaringen aflegt.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Met zijn loutere herhaling en bevestiging van de verklaringen die hij bij het CGVS aflegde, doet hij geheel geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

De Raad acht de voormelde vaststellingen ruimschoots voldoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden herkomst, opeenvolgende verblijfplaats(en), profiel, levensomstandigheden, (familiale) achtergrond, netwerk, problemen en situatie. Kritiek op de overige, overvloedige motieven die hieromtrent in de bestreden beslissing zijn opgenomen, kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. De Raad treedt verweerder bij waar deze omtrent deze documenten terecht motiveert als volgt:

“De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse en Iraanse documenten erg onzeker is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en Iran en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse en Iraanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Daarnaast kan u geen enkele foto van uzelf neerleggen van uw verblijf in Kazirun, Iran. Wanneer u wordt gevraagd waarom u geen enkele foto hebt van uzelf tijdens uw periode in Iran (en Afghanistan), antwoordt u dat u er geen mobiele telefoon had. U zou maar een mobiele telefoon gekregen hebben hier in België (CGVS 2, p.19). De medische documenten die u voorlegt tonen aan dat u een onderzoek naar en behandeling van tuberculose hebt gehad. De medische documenten verklaren echter niets over het feit dat u als een gevolg hiervan geheugenproblemen zou kennen (CGVS 2, p.15). Wanneer u wordt gevraagd of u specifiek in behandeling bent voor uw geheugenproblemen, verklaart u niet specifiek hiervoor in behandeling te zijn (CGVS 2, p.15).”

Derhalve heeft verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals omschreven in zowel de bestreden beslissing als hetgeen voorafgaat. Verzoeker weigert moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke herkomst en verblijfplaats(en), profiel, levensomstandigheden, (familiale) achtergrond, netwerk, problemen en situatie.

Bijgevolg maakt verzoeker het onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de aangehaalde vrees en (informatie over) de algemene situatie in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst niet dienstig en kan hij met deze verwijzing geenszins volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, opeenvolgende verblijfplaats(en), levensomstandigheden, (familiale) achtergrond, netwerk, problemen en situatie voor zijn komst naar België. De Raad kan uit het gegeven dat verzoeker de werkelijke toedracht van al deze elementen tracht te verhullen enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde niet voorhanden is.

3.6. De raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT